

Jednota - žít v jednotě / Příroda - žít v jednotě (s ní, s Vesmírem, etc.)

O „životě v jednotě s ...“ (něčím, někým) často mluví i medituji mystici; a od nich se to pak šíří v jakýchsi zpopularizovaných formách dál. Mám dojem, že největší problém (a snad chyba) takových představ a myšlenek je třeba vidět v tom neuvěřitelném přehlížení toho, že v přírodě, ve Vesmíru, v dějinách, ve všech společnostech atd. je tolik, tolik utrpení, a mnoho bezpráví, dokonce personálně zakotveného zla, atd. atd. Zejména východní mystikové na to odpovídají, že to je nedůležité. Jsem přesvědčen, že v křesťanství se navzdory mnoha těžkým vadám prosadilo (nebo aspoň nikdy zcela nezaniklo) pochopení, že ani sám Bůh se nad něco takového nemůže „povznést“, ale že do toho všemi bolestmi sužovaného a trápeného světa (lidského světa) musí sám - „osobně“ a nikoli zdánlivě a jen jakoby ve „hře“ - přijít, že musí sestoupit (dokonce cestou hrozného utrpení a smrti na kříži), aby v tom člověka, lidi, ba všechno své stvoření takřkajíc „nenechal být“. Takže nejde o žádnou „jednotu“ s celým „lkajícím“ stvořením, o jednotu s univerzem, s přírodou, ba ani o jednotu s Bohem, který je ve své vyvýšenosti nad vším tím trmácením a utrpením, ale spíš právě naopak o jednotu zcela jiného druhu, totiž o ustavičně nové a ustavičně na konkrétní osoby adresně zaměřené „spolubytí“ (i spolucítění), které adresně a individuálně „přichází“.

(Písek, 080301-5.)